

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/21/2017
Identifikačné číslo spisu:	5113229699
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5113229699.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mestský investorský útvar, s.r.o., so sídlom Na Priekope 17, 010 01 Žilina, IČO: 31 628 991, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom Legionárska 6434/2, 911 01 Trenčín, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát JUDr. Jozef Kováčik, proti žalovanému: Mesto Žilina, so sídlom Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, IČO: 00 321 796, zastúpenému HADBÁBNA & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Prielohy 1012/1C, 010 07 Žilina, IČO: 47 249 722, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát JUDr. Emil Hadbábny, o zaplatenie 8.298,48 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina, pod sp. zn. 11Cb/225/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. októbra 2016, č. k. 13Cob/110/2016-283, takto

rozhodol:

I. Dovolacie konanie z a s t a v u j e .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 15. januára 2016, č. k. 11Cb/225/2013-233, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.298,48 Eur spolu s 0,5 % úrokom z omeškania denne zo sumy 4.149,24 Eur od 14.11.2009 do zaplatenia a s 0,5 % úrokom z omeškania denne zo sumy 4.149,24 Eur od 15.6.2010 do zaplatenia a priamo na účet právneho zástupcu žalobcu nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 495,- Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 1.756,35 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca sa žalobou na súde prvej inštancie domáhal zaplatenia faktúry č. 10090126, zo dňa 30.10.2009 (ďalej len „faktúra“) vystavenej na základe Mandátnej zmluvy zo dňa 01.06.1995, ktorú uzatvoril ako mandatár so žalovaným ako s mandantom (ďalej len „Mandátna zmluva“). Na základe tejto Mandátnej zmluvy žalobca vyúčtoval faktúrou žalovanému odmenu za poskytnutú investorskú a poradenskú činnosť za mesiac október 2009 vo výške 4.149,24 Eur, ktorú žalovaný napriek jej prevzatíu nezaplatil. Spolu so žalovanou istinou si žalobca uplatnil i právo na zaplatenie dohodnutého úroku z omeškania v sadzbe 0,5 % denne odo dňa 14.11.2009 do zaplatenia.

2. Žalobca samostatne podanou žalobou zaevidovanou pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 11Cb/109/2014 žiadal zviazať žalovaného na zaplatenie odplaty za investorskú a poradenskú činnosť za mesiac máj 2010 vo výške 4.149,24 Eur na základe rovnakej Mandátnej zmluvy, ktorá odmena bola vyúčtovaná faktúrou č. 10100051. Aj v tejto veci uplatnil žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania 0,5 % denne z dlžnej sumy od 15.06.2010 do zaplatenia. Následne súd prvej inštancie rozhodol uznesením č. k. 11Cb/225/2013-53, zo dňa 01.03.2015 o spojení vecí vedených pod sp. zn. 11Cb/225/2013 a 11Cb/109/2014 tak, že konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 11Cb/225/2013.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba je po skutkovej a právnej stránke dôvodná v celom rozsahu, preto žalobcovi priznal právo na zaplatenie sumy 8.298,48 Eur spolu s príslušenstvom ako právo na zaplatenie dohodnutej odmeny podľa ust. § 566 ods. 1, ust. § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka.

4. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 26. októbra 2016, č. k. 13Cob/110/2016-283, pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie istiny vo výške 8.298,48 Eur, rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 15.01.2016, č. k. 11Cb/225/2013-233 v tejto časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil. Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 15.01.2016, č. k. 11Cb/225/2013-233 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 0,5 % úrok z omeškania denne zo sumy 4.149,24 Eur od 14.11.2009 do zaplatenia a 0,5 % úrok z omeškania denne zo sumy 4.149,24 Eur od 15.06.2010 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie potvrdil s tým, že žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Po prejednaní odvolania žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že ak zo strany žalovaného došlo v priebehu konania k úhrade žalovanej istiny v prospech účtu žalobcu, odpadla spornosť ohľadom uplatneného nároku na zaplatenie tejto istiny žalovaným v prospech žalobcu a nie je tak daný žiadny vážny dôvod, pre ktorý by sa v konaní o tejto časti nároku uplatneného žalobcom malo pokračovať. Odvolací súd skonštatoval, že zaplatením istiny zo strany žalovaného v zmysle ust. § 339 ods. 2 Obchodného zákonníka došlo k zániku tohto záväzku, a to bez ohľadu na pohnútky, ktoré žalovaného k zaplateniu žalovanej istiny žalobcovi viedli. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na judikáciu Najvyššieho súdu ČR, ako napríklad rozhodnutie sp. zn. 25Cdo/1792/99, rozsudok sp. zn. 33Odo/809/2002 a rozsudok sp. zn. 32Odo/995/2004 a rozhodnutie sp. zn. 29Cdo/2854/2000. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v zmysle ust. § 370 C. s. p. pripustil späťvzatie žaloby žalobcom v časti o zaplatenie istiny vo výške 8.298,48 Eur, odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v tejto časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

5. K odvolacej námietke žalovaného o neprimeranej výške dohodnutých úrokov z omeškania odvolací súd poznamenal, že dohoda o výške úroku z omeškania je prejavom princípu zmluvnej voľnosti a vyplýva výlučne z dohody zmluvných strán. Na strane druhej je dohoda o výške úroku z omeškania limitovaná výkonom práva, ktorý musí byť v súlade so zásadami poctivého obchodného styku. Ochrana povinnej strany podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka je však vždy zásahom do zmluvného vzťahu a tým aj do zásady zmluvnej voľnosti, a preto by podľa názoru odvolacieho súdu k takýmto zásahom malo dochádzať len výnimočne. Ak žalovaný svoj záväzok v stanovenej dobe nesplnil, porušil tým právo žalobcu, ktorý legitímne očakával zaplatenie dojednanej odmeny v zmluvne stanovených termínoch, čo opodstatňuje vznik povinnosti žalovaného platiť žalobcovi úroky z omeškania v takej výške, aká bola medzi žalobcom a žalovaným dojednaná v Mandátnej zmluve. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznaných úrokov z omeškania za vecne správne, a preto ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

6. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním, v ktorom žiadal zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátiť odvolaciemu súdu, alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pripustnosť dovolania žalovaný vidí v tom, že sa odvolací súd dopustil nesprávneho procesného postupu a znemožnil mu tak uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.) a podľa názoru žalovaného sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (ust. § 421 ods. 1 písm.

a/ a c/ C. s. p.).

7. Písomným podaním zo dňa 22.08.2017, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 24.08.2017, žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, zobral podané dovolanie v celom rozsahu späť a navrhol dovolacie konanie zastaviť.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala strana sporu zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolacie konanie je potrebné zastaviť (ust. § 446 C. s. p.).

9. Podľa ust. § 446 veta druhá C. s. p. ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie zastaví. So zreteľom na jednoznačný, právne účinný dispozitívny úkon žalovaného ako dovolateľa zo dňa 22.08.2017, doručený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 24.08.2017, ktorým vzal dovolanie späť, dovolací súd (ust. § 35 C. s. p.) konanie o jeho dovolaní zastavil.

10. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

11. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.